

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

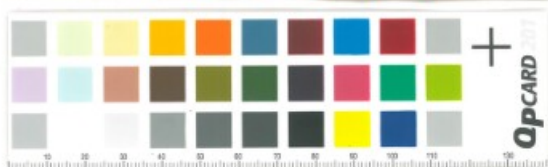
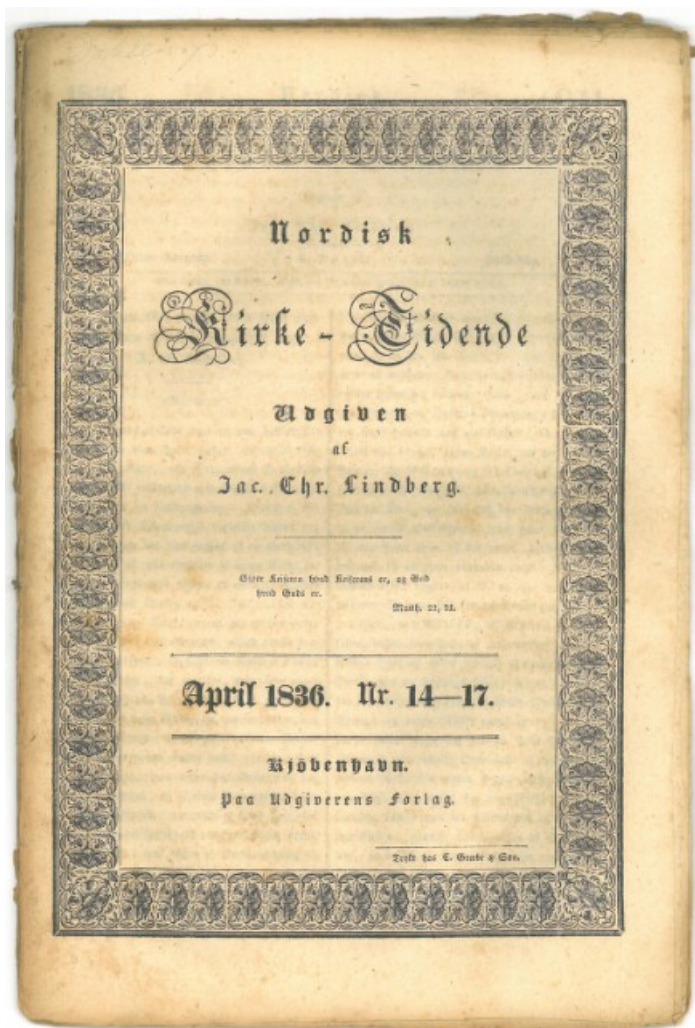
Titel: Nok et Brev til Professor Sibbern fra N. F. S. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nok et Brev til Professor Sibbern fra N. F. S. Grundtvig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_562-txt-shoot-idm105/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirke - Tidende

udgiven af

Jac. Chr. Lindberg

Fjerde Aargang.

24. April

3 Søndag eller Paask.

Man trykker, S. Norsted, Tryk og Udgiveres Forlag hos S. Christen & Co.

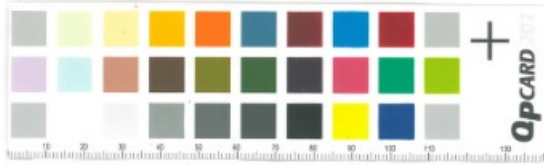
Nok et Brev til Professor Sibbern fra N. F. S. Grundtvig.

De ønsker, at hvert private Følelses ei maa lide nogen Forandring ved vor æfnelige Tid, og det, mener jeg, maa det ogsaa, følger af sig selv, som skulde der ikke nogen Forandring, maatte det kun blive mere Bredvidenskab end i de sidste 25 Aar, som vi lærde bedre at forstaae hinanden paa det nærværende Tids. Hvad betyder mig angaar, da er jeg en gammel Frigdomsmand, vant til Medanden, der indgik, som De, staaende mit Hjerte, men sigtede mest efter det, der sikrer Livet og er altsaa lettere at naae end Hverdet, og derfor kan det aldrig faare min Omfavnelse, hvad De i det sidste Ord siger om min Færd og Tænkning, som er Nægt, der ogsaa skal ændres, eller man godt lade sig forføre af en Mand, der tænker ved hvad han gjør, ved hvad han vil og har sin Færd i sin Nægt.

Nar jeg derfor finder det nødvendigt og temmelig at modvillig Deres andægtige Udvikling med Lindberg, mig og den Sag, vi have stridt og lidt for, da er det det alle mine Opbyggelse af det gamle, eller at drage Færd af de Nidvord, De kan have gjort, men om muligt at opbygge og tilhøppe Billedet til en Udvikling, der, da den ikke naaer til Hjertet, heller ikke kommer dristig; thi kun forsaavidt det vil lyffes mig, gjer jeg Gavn, og Gavn er, ef-

ter min Udvikling, den rette Mandes Død for Ungdomens Synder.

Saaledes jeg nu kan sige, kommer Deres Udvikling af at De betragter Sagen blot fra Deres indvirkende Stand - Punkt; thi som snart jeg vil sige mig paa en lignende, saaledes Sagen samme Udvikling i mine Læse. Betragtter jeg mig nemlig blot som Sjæl og Udviklingsmand, hvad skulde jeg da lade mig om, tværtimod en theofylit Professor og saavel Vort mere eller mindre kunde fode sig i min Udvikling om den af Verne - Vort i sig selv eller Dets Færd til Guddommen, og kunde end Udviklings Døds Dødsrig, og Vort til at enstake til efter sit Døds, endda have gjort mig paa trængende og intolant, maatte Vore i Høst med en dybskabt Erfaring dog vel nu have lært mig baade at være billig og fare i Nægt. Et det nu detuden gæet op for mig, at en christelig Stats - Mand er et blot og bart ja - sseligt Væsen, der ei har mindre christelig Realitet, og hvor kan virkelig forstanden, naar Lovens indvirkning sig til en vis „udvortes Tugt“ for hvetlig Døds Døds, men lader baade Tro og Lovden være som selv som dets hvetlige og andelige Natur ad hvet, for, da findes det fra den indvirkende eller Stand - Punkt rent Daarlighed at lade sig paa verdiligt Møghed for Troen og paa Troen om Guddommen, da Man i hvetligste Fald kun nodde Medanden til at fælle med sig under Vægt. Saaledes har jeg sat mig paa Deres

Kirke - Tidende

udgiven af

Jac. Chr. Lindberg

Fjerde Aargang.

24. April

3 Søndag eller Paaske.

Man trykker, S. Norsted, Tryk og Udgiveres Forlag hos S. Christen & Co.

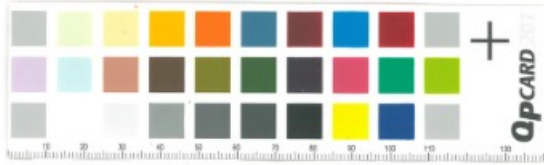
Nok et Brev til Professor Sibbern fra N. F. S. Grundtvig.

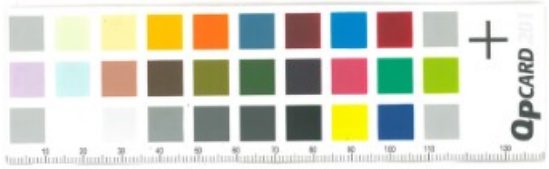
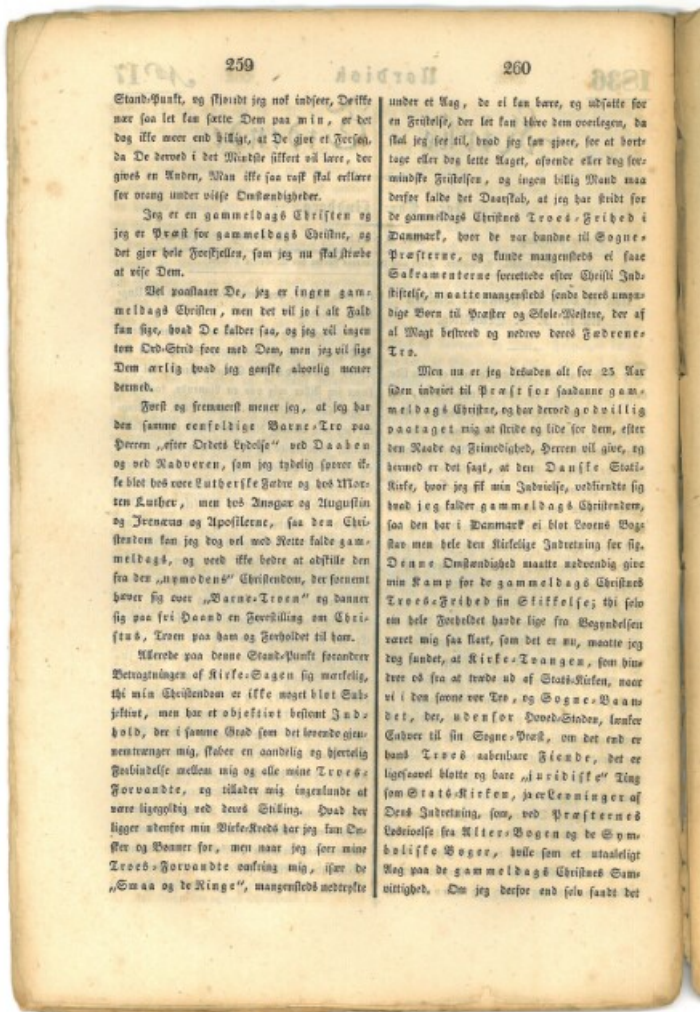
De ønsker, at hvert private Jocketh ei maa lide nogen Forandring ved vor æfnelige Tid, og det, mener jeg, mellen os to Gamle, følger af sig selv, som skulde der stor nogen Forandring, maatte det kun blive mere Bred-Berfning end i de sidste 25 Aar, som vi lærde leere at forstaae hinanden paa det nærværende Tids. Hvad betyder mig angaar, da er jeg en gammel Frigdoms-Mand, vant til Medanden, der indgik, som De, staaende mit Hjerte, men sigtede mest efter det, der sikrer Livet og er altsaa lettere at naae end Hvedet, og derfor kan det aldrig saare min Omfængtighed, hvad De i selv er i den sige en min Færd og Tænkning, som er Nøget, der ogsaa skal ændres, eller man godt lade sig forføre af en Mand, der tænker ved hvad han gjør, ved hvad han vil og har sin Færd i sin Nøget.

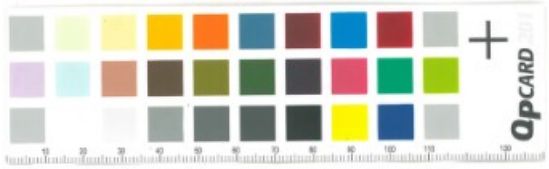
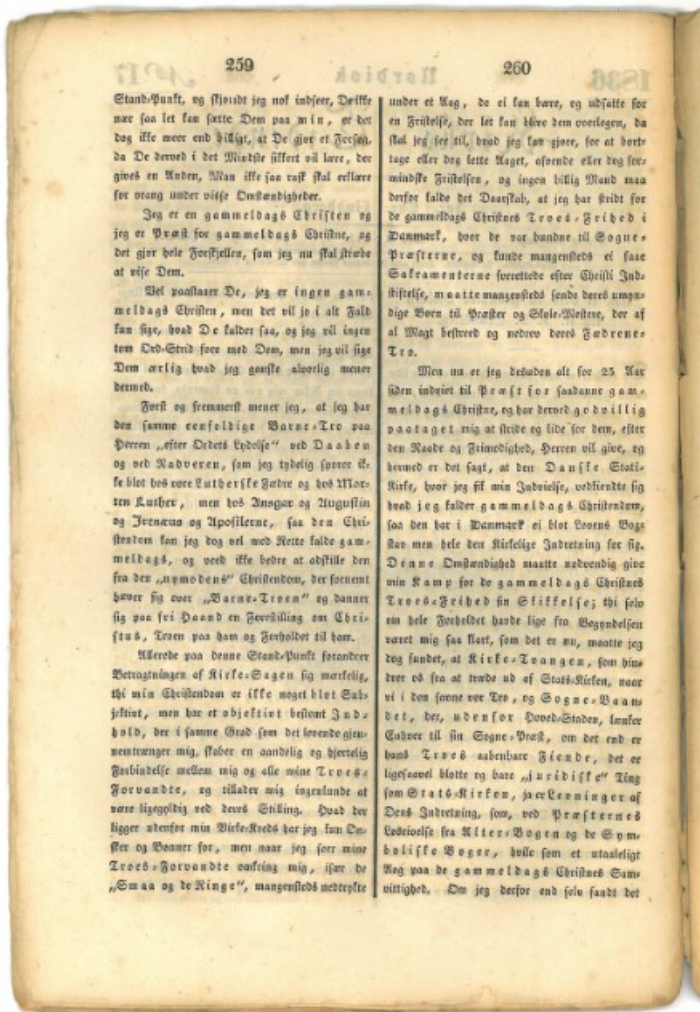
Naar jeg derfor finder det nødvendigt og temlig at mindlige Deres sandere Udvikling med Lindberg, mig og den Sag, vi have stridt og lidt for, da er det det alle min Opførsel at gjengjælde den, eller at drage Færd af de Nidgode, De kan have gjort, men om muligt at epdage og tilstoppe Røden til en Udvikling, der, da den ikke naaer til Hjertet, heller ikke kommer dristig; thi kun forsaavidt det vil lyffes mig, gjer jeg Gavn, og Gavn er, ef-

ter min Udvikling, den rette Mandes-Død for Ungdomens Synder.

Saaledes jeg nu kan sige, kommer Deres Udvikling af at De betragter Sagen blot fra Deres indviduelle Stand-Punkt; thi som snart jeg vil sige mig paa en lignende, saadanne Sagen samme Udvikling i mine Dage. Betragtter jeg mig nemlig blot som Skald og Digtende-Mand, hvad skulde jeg da bære mig om, hvorvidt en theol. Professor og saavel Værker meer eller mindre kunde fæde sig i min Anskuelse om den af Verneffe. Vort i sig selv eller Dets Forhold til Guddommen, og kunde end Ungdomens Dødsfald, og Lyden til at ensfæle sig efter sit Hoved, endda have gjort mig paa-trængende og intolerant, maatte Nærene i Høst med en dybskabt Erfaring dog vel nu have lært mig baade at være billig og fare i Nøget. Et det nu diskuteres gaet op for mig, at en christelig Stats-Råd er et blot og bart ja-velkøbt Vægsel, der ei har mindst christelig Realitet, og hvor kan virkelig forstanden, naar Lovgiver indskrænker sig til en vis „advocates Takt“ for kongelig Døds Skid, men lader baade Tro og Lørdom være som selv sin døde hertelige og sandelige Natur udleverer, ser, da findes det fra den individuelle eller Stand-Punkt rent Daarskab at bevæge sig paa verdsligt Nidgode for Troen og paa Lørdom og Lørdommen, da Man i lyffeligste Fald kun nodde Medanden til at fæle med sig under Nøget. Saaledes har jeg sat mig paa Deres

besjærligt at følge Alter. Høgen og
 vette mig efter de Symboliske Bøger,
 ja, om jeg end selv laar i Strid med dem,
 maatte jeg dog, for mine Troes Forsandthed
 Skyld, der ikke er Præster, paaheste, at
 enten maatte Præsterne tvinges til at
 følge sine Bøger eller de maatte lade være
 at tvinge deres Sogne-Mænd, enten
 maatte Trængsen eller Friheden være
 gjensidig, to eller hvor Sogne-Præst var
 en Pave i sit Sogn, og gjorde den græn-
 lige Færding til Menigheden, at enten skulde
 de ikke ingen Tro have, eller, hvad der
 er det Samme, være rede til at forandre
 den horegang de skiftede Præst.

Da er jeg imidlertid, hvad De end tænker,
 saa langt fra selv at ligge i Strid med Al-
 ter, Høgen og vore Symboliske Bøger,*)
 at jeg end ikke finder det besjærligt at følge
 dem ligesaa nær, som Jader for mig og
 vore andre gammeltrags Præster, endens jeg
 er vis paa et entværs og Alter, Dog og i
 Læse-Selskabet vilde det være mig umuligt at følge.

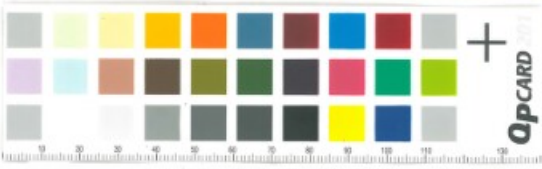
Saa det nu andre Dem, at jeg for-
 gæver for Alter, Høgen og de Symbo-
 liske Bøger og finder Lindbergs frastig
 Raad derfor nødvendigt og prisfald, skjøndt jeg
 af mit Hjerte ønsker, at baade Liturgi og
 Lærdom maatte være frie for alle aarhelige
 Raad, naar, vel at tænke, Kirke-Ordin-
 gerner blev ligesaa frie? Saa vi, under
 disse Dukkendigheder, gaae mere for Fri-
 heden, end afstedslden at røstare, den er
 vist indertlige Dulle, men at saa den ikke naar,
 da kunde vi haderne lette Børde, som

*) Saa det end Luthers Katechismus
 for Menigheds Tro og den Augsburg-
 ske Konfession for Protestanternes Tro,
 og naturligt altsamtidig „Portugisianske Tro-
 stening“, hvorefter end alle de Bøder-Drey
 maas opførered.

vi har loelig Ret til, Medensfor det utaal-
 lige Raag, Medtandene vil paaalige og!
 Dulle Midel skulde heller snarere bringe Med-
 Bøderne til at finde sig i Vilighed, end en
 saadan Kamp for almindelig Færd
 eller det Lovlige, som anden er et
 en let Børde og dem et utaaleligt
 Raag, og som der ei behøvet nogen Skærpin-
 dighed til at forafte, snart maatte træde i
 Kraft, hvis Friheden ikke gjorde det usubordigt.

Det er vist nok ganske rigtig, at naar
 Regjeringen vil gjøre det kirkelige Forhold frit,
 saa det være så hensygt det Samme, hvad
 Medstanderne vil; men dertil tegner det,
 saavidt jeg kan hjerne, endnu ikke, da det
 noget mere synes, som Regjeringen, behøve-
 met af to forskellige Partier, der begge vil
 herske, kun betænker sig paa, hvilket der
 skal være det herskende, og hvad Valg har da
 vi, uden at sænke paa det Partis Side, hvis
 Forretning vi vil ikke ønske, men kan dog
 taale? Til nemlig det mest alle Parti blot Tro
 til at gjøre et uvesentlig Forværing i Læ-
 se-Retten eller Alter, Høgen, En af de For-
 dringer, Professor Clausen skrevet har skaaet
 paa, da maatte vi træde ud af Stats-Retten,
 hvad formodentlig vilde gjøres til en for-
 gærlig Færdighed, og saaledes kunde vi da i det
 frædte Danmark, uden at det havde adret
 Regjeringen, en reen Religjans-Forfel-
 gelse, som det dog vel, naar vi skintse det,
 er vore helige Pligt, baade som Menneffer
 og Borgere, om muligt at forebygge. For
 nemlig end Bøge af et Børde til at blive
 Martyrer for vore Tro, da vil netop de
 selv, at Man maas ikke skifte Gud, ikke ud-
 sætte de Gøge for vore egen Færdighed og ei
 behøvet Jaderne Landet med Blod-
 Skyld.

Saa, det har i Danmark, fra Kristend-
 Religjans-Frihed og Vilighed
 Hjem, med Gud Hjelp, heller ingen Tro, hi

besjovrligt at følge Alter. Høgen og vette mig efter de Symboliske Bøger, ja, om jeg end selv laar i Strid med dem, maatte jeg dog, for mine Troes Forsandthed Skyld, der ikke er Præster, paaskænt, at enten maatte Præsterne tvinges til at følge sine Bøger eller de maatte lade være at tvinge deres Sogne-Mænd, enten maatte Trangen eller Friheden være gjensidig, to eller hvor Sogne-Præst var en Pave i sit Sogn, og gjorde den grænlige Færding til Menigheden, at enten skulde de ikke ingen Tro have, eller, hvad der er det Samme, være rede til at forandre den hvoengang de skiftede Præst.

Na er jeg imidlertid, hvad De end tænker, saa langt fra selv at ligge i Strid med Alter, Bøger og vore Symboliske Bøger, at jeg end ikke finder det besjovrligt at følge dem ligesaa nær, som Jader for mig og vore andre gængselige Præster, medens jeg er rids paa et entværs og Alter, Dog og i vore Hænder vilde det være mig umuligt at følge.

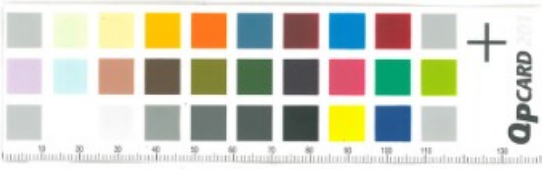
Saa det nu andre Dem, at jeg formyer for Alter, Bøger og de Symboliske Bøger og finder Lindbergs frastig Raad derfor nødvendigt og prisfald, skönt jeg af mit Hjerte ønsker, at baade Liturgi og Lærdom maatte være frie for alle aarhelige Baaad, naar, vel at tænke, Kirke-Ordingerne blev ligesaa frie? Saa vi, under disse Daaendigheder, gaae mere for Friheden, end afstedslden at røskare, den er vist indertlige Dulle, men at saa den ikke maatte, da kunde vi haderne lette Børde, som

vi har loelig Ret til, Medensfor det utaalte lige Raag, Meddandeme vil paalange og! Dulle Midel skulde heller snarere bringe Meddandene til at finde sig i Vilighed, end en saadan Kamp for almindelig Frihed eller det Lovlige, som anden er et en let Børde og dem et utaalte Raag, og som der ei behøvet nogen Skarpsindighed til at forstærke, snart maatte træde i Kraft, hvis Friheden ikke gjorde det usubordigt.

Det er vist nok ganske rigtig, at naar Regjeringen vil gjøre det kirkelige Forhold frit, saa det være et berigtigt det Samme, hvad Meddandene vil; men dertil tegner det, saavdt jeg kan hævne, endnu sit ikke, da det noget mere synes, som Regjeringen, behøvet af to forskellige Partier, der begge vil herske, kun betænker sig paa, hvilket der skal være det herskende, og hvad Valg har da vi, uden at sænke paa det Partis Side, hvis Forretning vi vil ikke ønske, men saa dog taale? Til nemlig det mest alle Parti blot Tro til at gjøre et uvesentlig Forandring i Lov-Forholdene eller Alter, Bøger, En af de Forandringer, Professor Clausen skrevet har skrevet paa, da maatte vi træde ud af Stats-Kirken, hvad formodentlig vilde gjøres til en lovlig Færdighed, og saaledes kunde vi da i det frædte Danmark, uden at det havde adret Regjeringen, en reen Religjions-Forskjælfelse, som det dog vel, naar vi skintse det, er vore helige Pligt, baade som Menneffer og Borgere, om muligt at foretage. For nemlig end Nogle af os Børde til at blive Martyrer for vore Tro, da vil netop de selv, at Man saa ikke skifte Gud, ikke adrette de Sørge for vore egen Færdighed og ei behøvet Færdene Landet med Blod-Skyld.

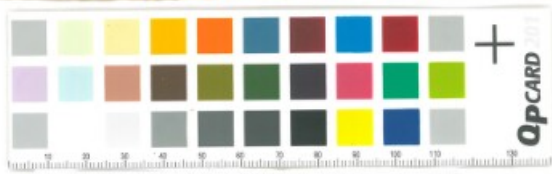
Na, det har i Danmark, fra Kristendommen, Frihed og Villighed til Hjem, med Gud Hjelp, heller ingen Ret, hi

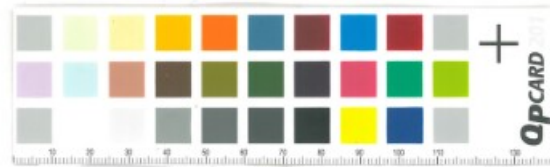
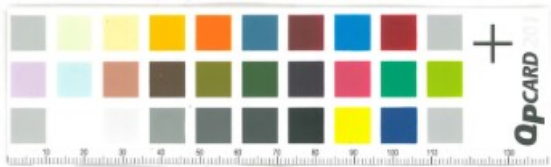
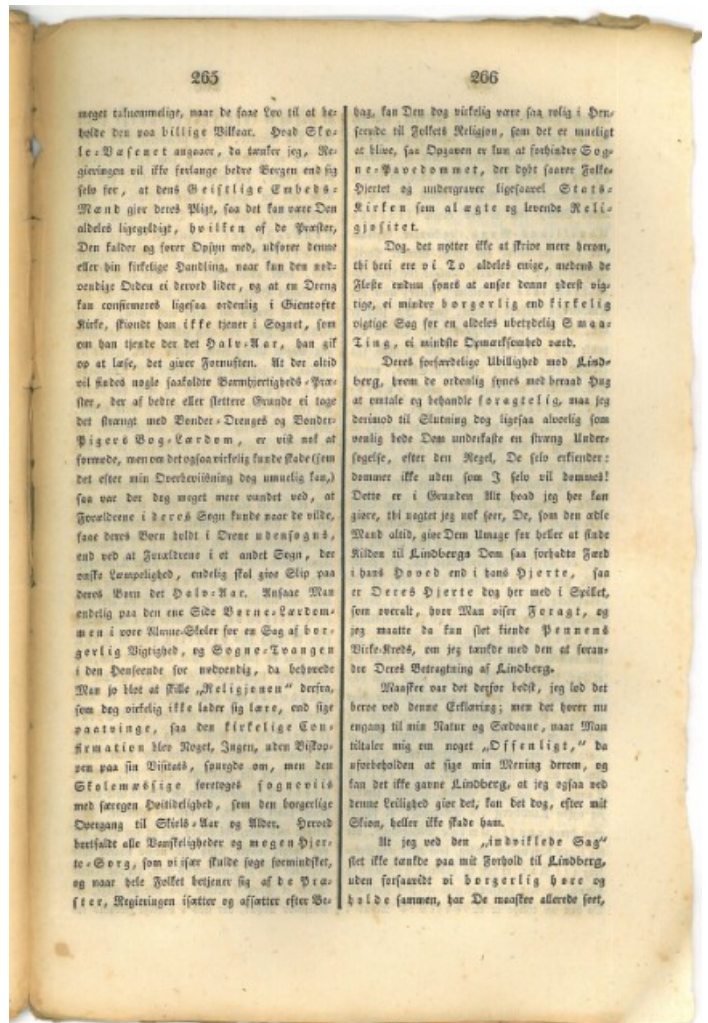
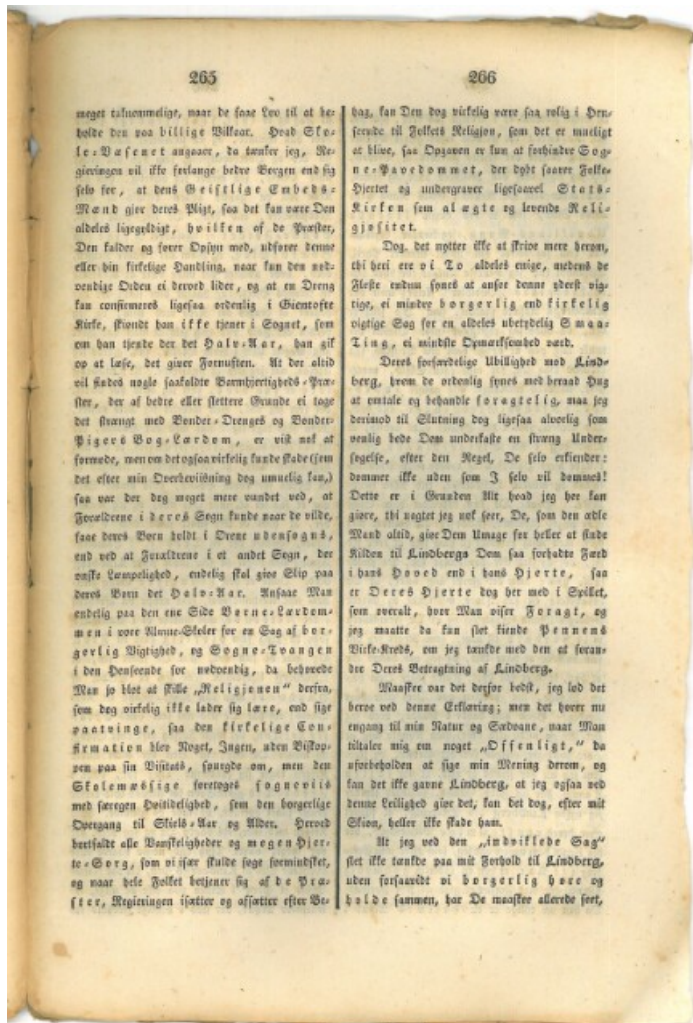
* Saa det ender Luther's Katechismus for Menigheds Tro og den Augsburg'ske Confession for Protestanternes Tro, og naturligt altsamtidig „Portugisianske Troslutning“, hvorefter end alle de Bøder-Drey man opstævret.

naar det kan blive klart, at to Partier vil
 undertvise hinanden Tro, det ene under Pa-
 stid af et udryddt Doer, Tro og det An-
 det under Paastid af et særdeeltge Van-
 Tro, men at skal de blive ved Hæstevind af of-
 lige hvad de kalde Hæstevind, gaar netop al
 Høden i Lebet, og Marfen lægges øde; da
 vil Høst-Stemmen sikkert erklære sig for de
 Vedes Mening af alle Partier: at Troen er
 en lei Sag, hvorefter Man kan skaar den Kl-
 viden til Hæstevind, og Lærdommen er en
 Skole-Sag, der kan bestaa sig selv ved at
 være et Hæstevind stedse for et vindende Vand!
 Og med dette Doer vil vi trokke Hæstevind!
 See, min Ven! Dette er hvad jeg her
 kalder Døed-Sagen; og jeg vil ikke engang
 prøve paa, hvad jeg selv agter for umiddeligt,
 med Hæsten at overbevise Dem enten om Hæst-
 vinden af mit Troes-Begreb eller af mit Hæst-
 vands. Jeg vilde kun strøbe at vise Dem, at jeg
 ved i denne Hæstevind meget godt hvad jeg
 gjør og er derom aldeles enig med mig selv,
 saa der maatte passomme mig en særdeelt Svag-
 hed, om det skulle lystes enten Dem eller no-
 get Menneske at vilse mig et Doer, Hæstevind fra
 mit Stads, hvor jeg, som under og overfor
 alle den samme Hæstevind jeg træver for mig
 og mine Med-Troende, set Ingen fornemmer.
 Men enten al Samvittigheds-Tro og
 man vilge fra vor Stats-Kirke, eller mine
 Troes-Forsvandle, der har Kirke-Loven
 for sig, dog paa en eller anden Maade beholds
 deres Tro i Hæst, det er for billigt og saa
 nødvendigt et Forsvandle, at jeg er ved paa,
 den danske Regjering for længe siden vilde ind-
 rummet det, naar ikke det Clausenske Parti
 ved sin hergetlige Indbudselse havde forhin-
 det det, og vil dette Parti, blandt for sin egen
 Hæstevind, vedblive at gøre sin egen Hæstevind,
 da kan jeg ikke forstaa det, som umiddeligt sampe
 for Hæstevindens Hæstevind, saalænge de vil
 mæle sig den til at hævde deres Hæstevind Hæstevind

og Samvittighed. De har for Hæstevind Hæstevind,
 naar De ganske forlader Begrebet om en Stats-
 Kirke, thi det er i sig selv, som en offentlig
 Indretning til paa en ordentlig Maade at af-
 hjælpe Hæstevindens religiøse Tro, ikke blot en afslut-
 sig men en ætlig og religiøs Ting, som man
 den ingen „herkende“ Kirke være, inter
 Troens Hæstevind for Samvittighederne; thi da er
 den ikke blot et slemt Hæstevind, men bliver
 efterhaanden en stor Land-Plage, hvorefter Regj-
 ringen saaledes Hæstevind som det ligger Hæstevind,
 og hvorefter ender Tro taber sin vilgjørende
 Indbudselse, da Tro, ligesom som Hæstevind
 og Hæstevind, er en Hæstevind-Sag, der
 ved at passiviseres som Hæstevind, for dædt.
 Jo indvilligere jeg derfor erklære at forplante min Tro
 paa mine Ven, des entydligere vælger jeg
 mig selv at være minde Tro, og hvem der
 vilde trænge mine Ven til at høre deres Hæstevind
 og Moder's Tro vedværet som Hæstevind og
 Døer, dem kunde jeg umiddeligt erklære. Derimod
 elskes Hæstevind ikke et Hæstevind ganske anderledes
 indvillig end En af os, ser Man let, hvad
 der vindes ved at vilse trænge dem i Troes-
 Sagen, og var de virkelig Hæstevind, da
 var der Tro jo slet ikke for dem, men alle
 Landby-Kirker var aldeles overflødige. Det er der-
 for slemt, at Prof. Clausen og hans Hæstevind
 var slet ikke Hæstevind sig om de Mængde af Hæstevind
 Hæstevind, der efterhaanden saar ætkehørske Hæstevind
 Hæstevind, og det var endnu værre, at
 Man i Hæstevind ikke sig sig Tid til at be-
 handle en Sag, der var langt anderledes Hæstevind
 sættelig end Hæstevind om Hæstevind, Hæstevind
 Hæstevind; men jeg har det Hæstevind til
 Hæstevindens Hæstevind, at det der-
 for ikke skal være to Hæstevind, for Hæstevind Hæstevind
 der Hæstevind, da Hæstevind i naturlige Ting In-
 gen kan være til Hæstevind, som saaledes den, og
 Hæstevind Hæstevind Hæstevind umiddeligt
 kan Hæstevind Hæstevind paa en selvstændig Hæstevind
 Hæstevind til Hæstevind Hæstevind, men Hæstevind Hæstevind

og dette Fortælling er i Digtet saa ret, som mo-
get kan være; thi imidlertid mine yngre Venner
og mig lærer det frie Fortælling af Verden,
saa jeg siger dem ved Skoledagen, som jeg synes,
men lader dem for Resten i Guds Haand gaa
deres Skid, som er den eneste Leve-
de i *Udvalgte Sange*, jeg skriver. Udfaa-
lde som jeg derfor har noget tilsvaret, har
ligeledes har jeg mindste Ansvar for hvad mi-
ne saakaldte „Dixit“ sige; men saa
Lindbergs Høved saadan, som De skriver
dem, da vilde jeg rigtig nok intet Næstet be-
staae mig paa at opgive dem mit Brev, saa
derimod saa jeg, for min egen Skyld, præse-
ker, til Man foreslapper mig ganske ander-
ledes end Ridd. Christensen, end dem,
De skriver, som i det Høved vilde bestaae, at
Lindberg i sin Skrivelse Naade os mere
bragde mere Haardt og rebode mere Paalæ-
lighed og mindre Delicæte, end Man kunde
vilde. Væde De kan betænde ham Eligt
eller noget lignende, skulde jeg ikke blandt mig
deri, men vilig overlade til dem selv at rede for
sig, da jeg sit ikke var lange for, De skulde
kunne ham; men det gjæder mig end, at De
Lindbergs en saa faare mistænkt og haardt
medtaget Mand foragtelig, og at De forstillede
si i Fortælling til ham, som noget jeg vil
selv ønske at være fort, og jeg var bange for
at han, tænket saa dybt, skulde svare Dem paa
en Maade, der betød for Dem eller ham
værdig. Had han været i Stedet, ved jeg
sit ikke og vilde ikke vide, men skulde mig at
gjæve ved sig enhaare for det Høved, og lige-
som jeg nu har skrevet at vide, at vor lille
Kamp var sin gode Grund, saaledes skulde
jeg ogsaa Lindberg den Tillægs, at saavel
efter derved en saameget vidne, der
har kendt dem netter end jeg, som efter min Erfar-
ning i i Naar, er han en indelig godmodig
Mand, der med Høved si give en klar Fortælling.
Da han nu vilige er en hellig Mand i

et Høved og et lyst, stærkt indigt Høved
der kan lemme, og en utvænket Kamp for
sin Tro og Dødsbeholdning, som han har bragt
sine Offere, som mener jeg vistlig, han har
Kraa paa en ganske anden Tilfælde af alle
Modstandere, end dem, De har talt om.
Penne. Høved er ligeledes Kriget som
Svært i Slag, og hvem der skulde Kriget,
ved, hvor skellig det vilde være at betænke
en Mandes Hjerte-Lag kunde blot sodei det var
haardt at drages om Kæb med ham, og jeg
ved i alle Tider med mig selv at man har gjort
mig megen Læst i dette Stykke, saa, gjæde jeg
ligeledes, var jeg ikke at anstille. At Lindberg
ikke er saa blod, som jeg altid har været,
det sere jeg nok, men indens jeg altid ønsker,
Man skal tage sig i Høved med det Høved, der
let kan blive tændt at bise for sin selv, er det mig
dog ogsaa klart, at Modstanderne strængt til
en Mand for deres Haard, hvis omme Sted
var ei saa let at sate frem mit, og jeg for-
der, at hvis de ikke saar sodei dem i Vil-
lighed, kommer der en Tredie, i Sammen-
ligning med hvem de selv maaske Lindberg
blod. Dette er den helligste Gang gien-
nem alle Kastninger, som neppe vil aftrydes
i det Næstende, med mindre vi i Danmark
søge de Ting som virkelig have til Fred.
Og giv vi saa det, skal De snart see, at
Lindberg ligeledes som jeg er Soldat af
Hænder men kan Hellig-Mand til Nord-
Vorge; thi har De ikke nok set hans Ebra-
ste Korifon, det første Høved med vort Sværd,
og mener De ikke, at Den der vilde under
Kriget tog sig saadanne Ting far, vilde i
Tredie-Tid gjæve Dem for Høved? Gud berfæ
danne snart øvende, og lode sig glæmme, hvad
Høved medfæde, thi havde De og jeg ved, det
var meget værre Ting end nogle haerde eller
overlede Døds af Lindbergs Høved, det var Mandt
Væde et Høved i Eiden paa alle de unge, sa-
kensfulde Mand, der had i venligt Fortælling en

